

— Нима ме познавашъ, бабо? попиталъ Иржикъ.

— Какъ да не те зная, когато азъ съмъ стояла подъ твоята люлка? Азъ съмъ твоята сждба.

— И какво искашъ отъ мене, бабо? . . . Ти знаешъ, че азъ мечтая за щастие, което ти не ми отсжди.

— Дали съмъ отсждала или не, ще видимъ, но азъ дойдохъ да ти покажа пжтя къмъ щастиего.

Иржикъ скачалъ и сторило му се, че всичко наоколо му се върти. Забравилъ Сивуша, той тръгна съ бабата къмъ гората.

Овчаръ срѣщналъ Иржикъ съ бабата и разказалъ това въ селото. Развълнувало се цѣлото село, разтичали се селянитѣ, навсѣкждѣ викали колкото имъ гласъ държалъ, — нѣмало Иржикъ. Като че ли въ земята потъналъ. На поляната намѣрили само Сивуша.

Минавали дни слѣдъ дни, а Иржикъ се не връщалъ. Баща му станалъ по-мраченъ и отъ нощъта, майка му заплакала очитѣ си, а сестра му, Анушка, всѣка вечеръ ходѣла на поляната, дѣто той пасълъ Сивуша, и го чакала . . .

II.

А ето какво се случило съ Иржикъ. Той вървѣлъ слѣдъ бабата, минали гората и дошли до една гранитна скала; тамъ имало изворъ, чистъ като кристалъ.

— Отъ този изворъ тече потокъ, който минува прѣзъ вашето село, казала Сждбата. Вземи отъ него камъче и го пази. Ако ти домилѣе твоята кжща и сиромашия, хвърли го назадѣ си и си спомни за мене; азъ ще дойда веднага.

Свило се сърцето на Иржикъ. Погледналъ той бабата — въ очитѣ ѝ блѣскала доброта.

— „Да вървя ли или да остана?“ Мислилъ той. Да изпустне ли щастиего, което е въ ржката му?

Той благодарилъ на Сждбата и по нейнъ знакъ скалата се разтворила.

Иржикъ влѣзълъ и скалата пакъ се затворила. Огледалъ се и видѣлъ той, че се намира въ една много хубава мѣстность, която не му била позната.

„Колко е хубавъ Божиятъ свѣтъ!“ Мислилъ си Иржикъ. Иржикъ вървѣлъ по една гориста пжтечка, послѣ излѣзълъ на една поляна и видѣлъ бѣлъ като снѣгъ замъкъ.